

РЕШЕНИЕ

№ 1106

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 08.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **11931** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118 от КСО.

Образувано е по жалба на В. Б. С. срещу Решение № 2153-21-289/24.09.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е потвърдено Разпореждане №[ЕГН]/03.09.2015г. на длъжностно лице по ПО.

Според жалбоподателя, Решение № 2153-21-289 от 24.09.2019г. на Директора на ТП на НОИ -С. - град е постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Решаващият орган не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, не е изпълнил задължението си по чл. 36, ал. 1 от АПК да събере служебно всички доказателства, относими към конкретния случай. Неправилно е приел, че Длъжностното лице по „Пенсионно осигуряване" е извършило правилна преценка, че процесните документи за доказване на осигурителен стаж и възраст за претендираните периоди са нередовни и не доказват по безспорен начин осигурителен стаж. Директорът на ТП на НОИ-С.-град е бил длъжен да се съобрази с материалната доказателствена сила на представените пред него официални удостоверителни документи, след като няма доказателства, които да ги оборват, като в законоустановения срок отмени Разпореждане №[ЕГН]/03.09.2015г.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Х., която поддържа жалбата. Претендира разноска, постъпили са писмени бележки на 15.02.21г.

Ответникът – на Директора на ТП на НОИ С. – град се представлява от юрисконсулт, оспорва жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Постъпили са писмени бележки на 10.02.21г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, въз основа на представената административна преписка и допълнително събраните доказателствата приема за установено от фактическа страна следното:

На 26.08.2014г. В. Б. С. е подал искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на § 4 от ПЗР на КСО, към което, съгласно чл. 2 от НПОС е представил документите за осигурителен стаж, изискуеми за преценка на правото на пенсия.

Въз основа на депозираните документи длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на жалбоподателя осигурителен стаж, както следва:

- от първа категория - 04 години 01 месец и 21 дни;
- от втора категория - 13 години и 08 месеца;
- от трета категория - 19 години, 10 месеца и 27 дни и общ осигурителен стаж, превърнат по реда на чл. 104 от КСО към трета категория труд - 43 години, 10 месеца и 22 дни.

С оглед навършената от В. Б. С. възраст към датата на подаденото заявление - 58 години, 07 месеца и 01 ден, е преценено, че лицето отговаря на законовите предпоставки, регламентирани в § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, и с Разпореждане № [ЕГН] от 11.09.2014 г. исканата пенсия е отпусната, като на основание чл. 70, ал. 7 от КСО в приложимата редакция е разпоредено изплащането ѝ в минимален размер.

Към подаденото заявление лицето е представило документи за осигурителен стаж, придобит при условията на първа категория труд, издадени от осигурителя ДФ „С.“ - С., за който осигурител е подаден сигнал до компетентните органи за установяване истинността на предадените в отдел „Осигурителен архив“ към ТП на НОИ С. - град разплащателни ведомости. До окончателното произнасяне на компетентните органи относно автентичността на предадената първично-отчетна документация административното производство по определяне действителния размер на пенсията на В. Б. С. е било спряно, на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК.

С Разпореждане от 03.09.2015г., административният орган е възобновил производството и длъжностното лице е извършило нова преценка на правото на пенсия на В. Б. С. въз основа на представените от същия документи. Прието било, че към 26.08.2014г. - датата на заявлението за пенсиониране, В. Б. С. има навършена възраст 58 години, 07 месеца и 01 ден и осигурителен стаж, зачетен по представените редовни документи, както следва:

- от втора категория - 02 години и 09 месеца;
- от трета категория - 19 години, 09 месеца и 27 дни, или общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд, на основание чл. 104 от КСО - 24 години, 04 месеца и 27 дни. Предвид посочения размер на осигурителния стаж, с обжалваното Разпореждане № № [ЕГН]/201 от 03.09.2015г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя.

Длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж на лицето по редовните документи за осигурителен стаж, като не е зачело такъв по нередовни от външна страна документи, за каквито са приети: 1.удостоверение образец УП-3 № 68/03.06.2003г., издадено от ДФ „С.“; 2.образец УП-15 № О АС-АС-02-6697#2/17.07.2014г., издаден от ТП на НОИ - К.; 3.Трудова книжка № 975, издадена от ЖПЗ „Г. Д.“ - С., за периодите в ЖПЗ „Г. Д.“ - С. и в ДФ „С.“.

Мотивите на административния орган са развити в решението на директора на ТП на НОИ С. -град, и те са следните:

В образец УП-3 № 68/03.06.2003г. е посочен Булстат -[ЕИК], който е вписан и в образец УП-15 № ОАС-АС-02-6697#2/17.07.2014г., издаден от ТП на НОИ - К. и който се явява неотнормим към датата на издаване на образца от ДФ „С.". ДФ "С." е пререгистрирана служебно по Закона за търговския регистър на 15.06.2011г., като от тази дата е получила ЕИК[ЕИК]. С оглед на последното, в образец УП-3 № 68/03.06.2003г. е налице несъответствие между посочената дата на издаването му и отразеното в него - номер[ЕИК] е релевантен от 15.06.2011г. и не следва да бъде вписван в документи преди тази дата, в случая - на 03.06.2003г. От служебно изисканата и предоставена информация от Агенция по вписванията се установява, че ДФ "С." не е вписана в регистър Булстат и служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър, което потвърждава, че коментираният Булстат съществува от 15.06.2011 г.

В образец УП-3 № 68/03.06.2003 г., издаден от ДФ „С.", фигурира графа "часове". Изчисляването на осигурителния стаж и в часове и включването им като реквизит в образците, е след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004 г., и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ, бр. 24/2005 г., в сила от 01.01.2005г., поради което такава графа не може да съществува в образец, издаден на 03.06.2003г. и категорично сочи на антидатирането му.

В образец УП-3 № 68/03.06.2003 г., издаден от ДФ „С.", е отразено, че В. Б. С. е работил като шлосер по ремонт на машини в леярнен цех за периода 01.01.1982 г. - 31.08.1995 г. и е посочено, че положеният труд е от първа категория съгласно т. 4 "н" от ПКТП /отм./. Посоченото основание за категоризирането на труда е неправилно, като правилната норма - т. 4а, б. "н" от ПКТП /отм./, уреждаща категорията труд на работници непосредствено в леярското производство на черни метали по списък на професиите, утвърден от Комитета по труда и социалното осигуряване, е приета с Постановление № 70 на МС от 05.07.1990 г. за изменение и допълнение на административни актове, свързани с категоризиране на труда при пенсиониране, обн. в ДВ, бр. 58 от 1990 г., в сила от 30.06.1990 г. В тази връзка, същата е неотнормима към периода преди тази дата - от 01.01.1982 г. до 30.06.1990 г.

Спорният период от 01.01.1982 г. до 31.08.1995 г. в размер 13 години и 08 дни е вписан и в издадения от ТП на НОИ - К. образец УП-15. Относно последния следва да се посочи, че досежно ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инструкция № 5 от 30.06.2005г. с лимитирано предвидени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им - ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости. В СРП е образувана преписка относно установяване автентичността на първичната отчетна документация на ДФ „С.". Образец УП-2 № 68/03.06.2003г. следва да е издаден от ДФ „С." преди предаването на ведомостите на фирмата в ТП на НОИ С. - град. Поради това, длъжностното лице по ПО не е кредитирало освен представения от жалбоподателя образец УП-3 № 68/03.06.2003 г. и образец УП-15 № ОАС-АС-02-6697#2/17.07.2014г., издаден от ТП на НОИ - К.. От доклад от 07.04.1997 г. на Г. Т. Х. - временен синдик по т. д. № 10131/92 по описа на СГС, досежно ДФ "С." става ясно, че липсват отчетни документи, като в т. 1 на стр. 4 от доклада е

подчергана "липсата на каквато и да е документация" на фирмата. Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събирането на кредиторите на ДФ "С.", в изпълнение на съдебно решение от 03.01.1997г. на СГС, съгласно който в присъствието на Щ. Щ. - директор на ДФ"С.", е прието, че "фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена". Оказва се, че в хипотезата на унищожен архив и липса на каквато и е документация към 07.04.1997г., са били издадени пенсионни документи на 03.06.2003г. - индиция за неистинност на удостоверенията.

Освен в образец УП-3 № 68 от 03.06.2003г., издаден от ДФ "С.", трудовият/осигурителният стаж на лицето за периода 01.01.1982г. - 01.08.1990г. е удостоверен и в Трудова книжка № 975, но като положен при друг работодател - Държавна фирма "Т." СО "Вагоностроене". СО "Вагоностроене" е създадено от 01.01.1987 г. с Разпореждане № 5 на Бюрото на МС от 27.01.1987 г. (обн. ДВ, бр. 11/10.02.1987 г.), като в състава му влизат заводите: Вагонен завод "Червено знаме" - Б., Вагонен завод - Д., и Железопътен завод -С.. Във връзка с Решение № 50/1989 г. на Министерския съвет, Софийският градски съд на основание чл. 11, ал. 2 от Указа за стопанската дейност е обнародвал в ДВ, бр. 40 от 26.05.1989 г. регистрация на Държавна фирма "Т." под № 27/25.04.1989 г., като от обнародване на регистрацията се прекратява дейността на СО "Вагоностроене", "Железопътен завод" С., Вагонен завод "Червено знаме" - Б., Вагонен завод "А. Ж." Д., Завод за трамваи - С., Предприятие за изграждане на материална база - С., всички от СО "Вагоностроене". Фирма "Т." поема активите и пасивите на прекратените юридически лица по баланса им към 31.01.1989 г., както и другите им права и задължения. В тази връзка, към 01.01.1982 г. - датата, която е посочена в трудовата книжка като дата на започване на работа, както и до 01.08.1990г. - датата, която е посочена в трудовата книжка като дата на прекратяване на трудовото правоотношение с осигурителя ДФ "Т." СО "Вагоностроене", в правния мир не е съществувал нито работодател ДФ "Т.", нито работодател СО "Вагоностроене". Поради което длъжностното лице по пенсионно осигуряване не е кредитирало и трудовата книжка като годно доказателство в пенсионното производство.

С писмо с изх. № 1012-21-1674#4/07.08.2019 г. е поискана информация от Министерството на образованието и науката. В отговор от МОН е предоставена информация, съгласно която В. Б. С. е работил като учител в Б. [населено място], Л. в периода от 03.05.1995г. до 15.09.1998г. С оглед на тази информация, за периода от 03.05.1995 г. до 31.08.1995 г., за който жалбоподателят претендира, че е работил в ДФ "С." /част от периода 01.01,1982 г. - 31.08.1995 г./, същият е полагал труд при друг осигурител - МОН, като дори не е бил в България. Въпреки това времето от 03.05.1995 г. до 31,08.1995 г. е включено в периода, за който е издадено представеното от жалбоподателя удостоверение образец УП-3 № 68 от 03.06.2003 г., както и в периода, който е заверен за трудов стаж, положен при осигурителя ДФ "С.", в представената Трудова книжка № 975/10.11.1977г. В трудовата книжка на стр. 17 е вписан период в Б. [населено място], от 03.09.1995 г., което са опровергава от информацията от МОН и също касае доказателствената сила на трудовата книжка.

Предвид зачетения безспорен осигурителен стаж на В. Б. С. и навършената от лицето възраст към датата на заявлението му за пенсиониране, с обжалваното разпореждане пенсионният орган е приел, че жалбоподателят не отговаря на условието на § 4, ал.1 от ПЗР на КСО за наличие на 10 години осигурителен стаж от първа категория или 15

години от втора категория, както и на условието за сбор от възрастта и осигурителния стаж 100.

В хода на съдебното производство, по искане на ответника е открито производство по оспорване по реда на чл.193 от ГПК на истинността на Трудова книжка №975/10.11.1977г., издадена от Железопътен завод „Г. Д.“ - С. и Удостоверение образец УП-3 №68/03.06.2003г., издадено от ДФ „С.“.

Като доказателство по делото е прието писмо от 17.03.2020г., подписано от Директора на ТП на НОИ К., според което В. Б. С. фигурира за периода от 01.01.1982г. до 31.08.1995г. в разплащателните ведомости дела №1 до №8 на ППП №4546/29.04.2014г.

С писмо от 25.09.2020г. (лист 241 от делото), подписано от директор ДССД Министерство на образованието се уведомява съда, че в предходното писмо от № 18-432/19.08.2019г. до ТП на НОИ е посочен грешен период. Уточнява се, че периода, през който г-н В. Б. С. е назначен на длъжност учител в Б. -гр. Т., Л. с трудов договор от 14.08.1995г. е от 01.09.1995г. потвърждават издаденото от тях УП-3 №94-3816/17.08.2020г.

Изслушан по реда на чл.176 от ГПК от съда е жалбоподателят, който заявява, че Образец УП-3 от 03.06.2003г. е получил от служител на фирмата, не може да каже длъжността му. Отишъл в сградата, където се намира фирмата, подал писмено заявление, казали му, че не може да стане веднага, отишъл отново след две седмици и получил документа, не помни дали от същия служител, пред който е подал заявлението или от друг.

Прието е по искане на жалбоподателя заключението на назначената съдебно – икономическа експертиза, която въз основа на събраните по делото документи е изчислила наличие на стаж от първа категория труд – 17г, 9м. и 21дни, като трудът е положен в ЖПЗ “Г. Д.“, [фирма] – П. и ДФ“С.“. Също и трета категория труд – 19г., 10м. и 27 дни, като трудът е положен в МОН, ВЕ ЕМ БЕ О. и зачетен стаж в бюрото по труда и военна книжка. При положение, че бъдат приети за редовни от външна страна представените от жалбоподателя документи, общият сбор на осигурителния стаж на В. Б. С. към датата на подаване на заявлението 26.08.2014г. е 34 години, 10м. и 3 дни – без превръщането на първа категория в трета.

Вещото лице е посетило ООА към НОИ К., където е направило проверка на разплащателните ведомости, предадени на архива на ТП, като е установило, че в нито една ведомост не е отбелязана категорията труд и не е посочен процента на направените от работодателя осигурителни вноски. Ведомостите от 1982г. до 1990г. са пет папки, заверени от СП „Т.“, СО “Вагоностроене“, ЖП район 7, ведомостите от 1991г. до 1996г. са три папки, заверени от ДФ „С.“, поделение 5. Снабдило се е с копие на Списък на професиите и специалностите от леярското производство на черни метали по т.4а, буква „н“ от ПКТП/отм./, където на пред 18 на стр.9 е отбелязана длъжността на жалбоподателя, отразена в трудовата му книжка „шлосер ремонт на машини в леярски цех“, т.е. полаганият труд на тази длъжност е от първа категория. Копие от списъка е приложен по делото на лист 272.

Разпитан е и свидетелят Щ. Щ., който е заемал различни длъжности в „С.“. Заявява, че в предприятието е имало двама души с инициали И. Р.. По принцип е предавал разплащателни ведомости, предприятието не е спирало да работи до 2012г., когато фирмата е била ликвидирана. Първо са били към СО „Вагоностроене“, след това СП“Т.“, после от 1990 са били ДФ“С.“. Имало е леярски цех, който е бил на

територията на ЖПЗавода

При така установената фактическа обстановка, Административен съд - София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, което има правен интерес и в законоустановения срок за обжалване.

Разгледана по същество е неоснователна.

Неправилно жалбоподателят претендира, че пенсионният орган не изяснил всички относими към случая обстоятелства и с това нарушил чл. 35 от АПК. И в пенсионното производство, и в контролното административно производство са събрани достатъчно доказателства, които да аргументират обжалвания административен акт.

Неправилно В. С. счита, че издаденият от ТП на НОИ - К. образец УП-15 като официален документ е задължителен за длъжностното лице по ПО. Същият е вторичен удостоверятелен документ, издаден въз основа на разплащателните ведомости на ДФ „С.“, предадени в обединения осигурителен архив - ООА. Приемането на разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правоприменик, както е случаят с ДФ „С.“ се урежда с Инstrukция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменик. В чл. 2 от Инstrukцията се изброяват изчерпателно случаите, при които посочените документи не се приемат: ако е изтекъл установеният от закона срок за съхранението им; ако осигурителите имат правоприменик; ако разплащателните ведомости и документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, не са оформени и/или подписани съгласно действащия към датата на съставянето им ред, както и когато физическото им състояние не позволява да бъдат използвани за удостоверяване на осигурителни права. От цитираната норма е видно, че досежно ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инstrukция № 5 от 30.06.2005г. с лимитирано предвидени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им - ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости. Както при приемане на ведомости, така и при издаване на документи въз основа на данните в тях, от ТП на НОИ не се изследва детайлно съдържанието на приетата разплащателна и трудовоправна документация - вписаните лица, автентичността на подписите, начислените суми за основна заплата, за клас прослужено време, премиални възнаграждения и други. Приемането на разплащателна документация от ТП на НОИ няма за правна последица задължителна доказателствена сила на съдържащите се в нея данни.

От посоченото следва, че издадените от ТП на НОИ образци следва да се ценят от пенсионния орган по същия начин, както и останалите документи по чл. 40 от НПОС, като обстоятелството, че издателят им е ТП на НОИ, не им придава особен статут.

В тази връзка, ответната страна се позовава на образуваната в СРП преписка, относно установяване автентичността на първичната отчетна документация на ДФ „С.“, но по делото на представя никакви доказателства в този смисъл. Няма по делото никакви данни за обхвата на прокурорската проверка - какво включва като конкретно проверявана документация, за кой период, само

автентичност на подписи ли се проверява или и данни за изплащаните възнаграждения или др. съдържание на ведомостите. Няма и никакви данни какъв е резултатът от тази проверка. Единствено в писмото на ТП на НОИ - К. от 23.03.2020г. е споменато за заведено досъдебно производство по чл.308 от НК. При проверката в [населено място] вещото лице е констатирало, че предадените в архива с протокол от 29.04.2014г. ведомости от 1982г. до 1990г. са пет папки заверени от СП“Т., СО Вагоностроене, ЖП район 7, а ведомостите от 1991г. до 1996г. са три папки, заверени от ДФ „С.“, отделение 5. Предвид огромния времеви период и обем на документацията и липсата на каквито и да било данни за предмета на образуваното наказателно производство, информация за етапа, на който се намира, има ли произнесени присъди, влезли ли са в сила, доказани ли са документни престъпления по отношение на ведомостите, касаещи жалбоподателя В. Б. С., то настоящият административен съд не може да прецени доколко извършваната прокурорска проверка има отношение конкретно към приложеното като доказателство по делото - удостоверение образец УП-15 № ОАС-АС-02-6697#2/17.07.2014г., издаден от ТП на НОИ – К.. Поради това, следва да се анализират от съда поотделно и в тяхната съвкупност единствено останалите спорни документи. В този смисъл, не са обвързващи за настоящия състав мотивите на различни съдебни решения на други административни съдилища и ВАС, цитирани от процесуалния представител на ответника в постъпилите писмени бележки, както и е без значение обстоятелството, че от ТП на НОИ С. – град е подаден сигнал за 143 лица, депозирали документи със сходни нередовности, издадени от ЖПЗ и от ДФ „С.“ и факта на образуваната по тях прокурорска преписка.

Според свидетеля Щ. Щ. ДФ „С.“ е имала леярен цех на територията на ЖПЗ - С., където ѝ били предоставени над 100 декара, имала и 20 подразделения, които развивали дейност, след като ръководството ѝ било насилствено отстранено от помещенията му, намиращи се на [улица]. Посоченото противоречи на протокола от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“, проведено в изпълнение на съдебно решение от 03.01.1997 г. на СГС, Първи състав по несъстоятелност за откриване на производство по несъстоятелност на ДФ „С.“. В присъствието на Щ. Щ., който се е съгласил с направените констатации, с протокола е прието, че „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена, ръководството е отстранено насилствено от заемания площадката и сградите на предприятието“. В съдебно производство през 1997 г. е установено, че ДФ „С.“ не извършва „..каквато и да е дейност“, а в настоящото дело свидетелят твърди, че са имали работещи 20 подразделения и са осъществявали дейността си в ЖПЗ - С.. Предвид констатираното противоречие, неговите показания изцяло не следва да бъдат кредитирани от съда, още повече, че за установяване на стаж има предвиден за това гражданскоправен ред по Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред. Твърденията, че фирмата е имала леярен цех, се опровергават от приложеното по делото съдебно решение от 13.08.1990 г. по гр. д. № 5208/1990 г. за регистрацията ѝ, в което не са посочени като предмет на дейност обработка и леене на метали, а дейността на ДФ „С.“ е конкретно определена като проекто-конструкторска и

инженерингова дейност в областта на машиностроенето, хранително-вкусовата промишленост и селското стопанство, т.е. - държавната фирма е създадена за дейност, свързана изключително със строителство - проектиране и осигуряване на инженерно-технически средства за строителството и строителство на съоръжения, сгради и инфраструктура.

Във връзка с образуваното производство по чл. 193 от ГПК във вл. с чл. 144 от АПК досежно истинността на Трудова книжка № 975, издадена на 10.11.1977 г. от ЖПЗ „Г. Д.“ - С., и на образец УП-3 № 68/03.06.2003 г., издаден от ДФ „С.“, съдът съобразява следното:

Относно Трудова книжка № 975, издадена на 10.11.1977г. от ЖПЗ „Г. Д.“ - С.: на стр. 10 - 11 е вписан стажът в ЖПЗ „Г. Д.“ - С. за периодите от 10.11.1977г. до 31.12.1977г. и от 01.10.1980г. до 31.12.1981г. При приключването им и двата периода са подпечатани на стр. 11 с печат с надпис „М. Т. и С.“. Посочената абrevиатура е наименование на Министерството на транспорта и съобщенията, но е неотнoсима към заверените периоди, което разколебава доказателствената сила на записите. Общодостъпната информация, налична на <https://bg.wikipedia.org/> сочи, че наименованието на ресорното министерство е Министерство на транспорта (1949 – 1957, 1966 – 1999, 2005 – 2009), а Министерство на транспорта и съобщенията (1957 – 1966, 1999 – 2005).

Жалбоподателят е учил във ВУЗ, редовна форма на обучение от 1980г. до 10.10.1984г., което е доказано по делото. През същото време претендира, че е работил на пълен работен ден, от 01.10.1980г. до 31.12.1981г. в ЖПЗ „Г. Д.“ и от 01.01.1982г. до 31.08.1995г. в ДФ“С.“ Обстоятелството, че жалбоподателят е учил в посочения период в редовна форма на обучение, според съда изключва възможността в същото време да е работил на пълен работен ден, а именно в периода 1980 до 10.10.1984г. това е било възможно само за задочната форма на обучение.

Съгласно записа в трудовата книжка при приключване на целия период, а и от изричния запис в обр. УП-3 №68/03.06.2003г. ДФ „С.“ е правоприемник на ДФ„Т.“ и на СО „Вагоностроене“. Това твърдение не отговаря на действителните правоприемства. Последното е образувано по силата на т. 3 от Разпореждане № 5 на Бюрото на Министерския съвет от януари 1987 г. за образуване на асоциация „Транспортна, селскостопанска и строителна техника“ и за образуване и преобразуване на стопански обединения, стопански комбинати и институти /ДВ. бр. 11 от 10.02.1987 г./ и прекратява дейността си с обнародването на 26.05.1989г. в ДВ бр. 40 на регистрацията на ДФ „Т.“ и прекратяването на СО „Вагоностроене“. ДФ „С.“ съгласно т. 2 от Заповед № 54/14.06.1990г. на Министъра на икономиката и планирането, посочена и в обр. УП-3 № 68/03.06.2003г., издаден от ДФ „С.“, е „правоприемник на дъщерната фирма „С.“ от фирмата „Т.“ - С., образувана с Решение № 50 на Министерския съвет от 1989г. ДФ „С.“ поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „Т.“ по баланса ѝ към 31 май 1990 г“. Във връзка с цитираната заповед, с Решение № 2 от 10.07.1990 г. по ф.д. № 2839/89 г. по описа на СГС е регистрирано прекратяване на ДщФ „С.“ като имуществото ѝ - активи и пасиви, се поема от Държавна фирма „С.“.

От посоченото е видно, че:

- от 01.01.1982 г. до 31.12.1986 г., както е вписано в ТК, осигурител СО „Вагоностроене“ не съществува - същият се създава през 1987 г. и съществува до 26.05.1989 г. В същото време, според трудовата книжка жалбоподателят е работил в СО „Вагоностроене“ до 01.08.1990 г.;

- единна ДФ „Т. СО Вагоностроене“, вписана за работодател на стр. 12 въобще не е съществувала:

- ДФ „С.“ не е правопреемник нито на СО „Вагоностроене“, нито на цялата ДФ „Т.“, а само на дъщерната ѝ фирма „С.“; В този смисъл, записите в трудовата книжка и в образеца касаят несъществуващо в правния мир правопреемство.

Относно образец УП-3 № 68/03.06.2003г., издаден от ДФ „С.“:

- в образеца е вписан БУЛСТАТ[ЕИК]. От служебно изисканата и предоставена информация от Агенцията по вписванията на административния орган се установява, че ДФ "С." не е вписана в регистър Булстат, като служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007г. за водене, съхраняване и достъп

до Търговския регистър. Видно от издаденото от Софийския градски съд удостоверение от 20.05.2011 г. по фирмено дело № 5208/1990 г., до служебната ѝ пререгистрация, конкретно - към 20.05.2011 г., ДФ "С." има ЕФН: [ЕГН]. По данни от писмо от 07.09.2016г. от Агенцията по вписванията ДФ „С.“ има БУЛСТАТ[ЕИК] от 06.06.2011 г., което изключва същият да е вписан в документ през 2003г. Посочените обстоятелства водят до обосновавания извод, че образец, издаден на 03.06.2003г. от ДФ "С.", в който като реквизит е вписан несъществуващ към тази дата Булстат номер, се явява антидатиран и неистински.

-образецът е антидатиран, тъй като съдържа графа „часове“, която е включена в образците след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004г., и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ. бр. 24/2005 г., в сила от 01.01.2005г. Удостоверение, което е по утвърден образец и за което се претендира, че е издадено през 2003г., но може да съдържа реквизит, утвърден през 2005г.

По време на изслушването в о.с.з. от 14.09.2020 г. жалбоподателят обяснява, че е получил образеца през 2003г., когато същият бил издаден, от длъжностно лице на ДФ „С.“ в офиса на фирмата, Тези обяснения се опровергават от наличието на графа „часове“ в бланката, а последната е по утвърден образец и съществува от 2005г. Жалбоподателят не може да каже нито име, нито длъжност на лицето, от което е поискало и от което е получило удостоверението.

-по данни от Протокол от 09.04.1997 г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“ фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена“. В изпълнение на съдебно решение от 03.01.1997г., на 09.04.1997г. кредиторите на фирмата са установили, че последната не извършва никаква дейност и че архивът ѝ е унищожен. На това изцяло противоречи фактът, че през 2003г. от фирмата са издадени документи въз основа на архив, за който през 1997г. в съдебно производство е установено, че е унищожен. Последното се потвърждава и от Доклад от 07.04.1997г. на Г. Т. Х., временен синдик по т.д. № 10131/1992г. по описа на

СГС, според който „СМИ „С.“ и СП „Т.“ са основните носители на задълженията към кредиторите, няма с кого да се уточни и липсват отчетни документи. Консолидирани баланси на ДФ „С.“ липсват за 4 - 5 години назад в местата, където би трябвало да има – ресорното министерство, районната данъчна служба, статистиката и т.н.“ В доклада си синдикът говори за липса на каквато и да е документация, а за оздравяване на предприятието, според него въобще не може да се говори, защото то не съществува.

Посочените доказателства обосновават извода, че образец УП-3 № 68/03.06.2003г., издаден от ДФ „С.“ се явява неистински документ и като такъв въз основа на него не може да се установи наличен действителен стаж на жалбоподателя. В същия смисъл са Решение № 9785 от 21.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 2465/2017 г.; Решение № 3210 от 06.03.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2706/2018 г.; Решение № 6235 от 24.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 13379/2018 г.; Решение № 15922 от 19.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 238/2018 г.; Решение № 3699 от 11.03.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9889/2019 г.; Решение № 8216 от 25.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 8922/2019 г.; Решение № 15171/08.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7283/2020 г. Това не означава, че съдът може да направи категоричен извод, че жалбоподателят изобщо не е работил в ДФ „С.“ или в ЖПЗ „Г. Д.“ С. или, че не е работил като шлосер по ремонт на машини в леярен цех, а само, че не разполага с достоверни документи по чл.2 от Наредбата за пенсионирането и трудовия стаж, за да докаже наличие на трудов и осигурителен стаж през процесните периоди. Поради това и независимо, дали е добросъвестен, има или няма участие в съставянето и използването на неистински документи за придобиване правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, жалбата му срещу Решение № 2153-21-289/24.09.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е потвърдено Разпореждане №[ЕГН]/03.09.2015г. на длъжностно лице по ПО се явява неоснователна и недоказана. За жалбоподателя съществува възможността да защити правата си по реда на специалния Закон за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред.

Единствено в хода на съдебното следствие се установи по категоричен начин от писмото на лист 241 от Министерство на образованието и науката, че В. Б. С. е работил като учител в Б. - Т., Л., не в периода 03.05.1995г. до 15.09.1998г., а от 01.09.1995г. до 15.09.1998г., с което периодите не се застъпват, както неправилно е приел решаващият орган. Това фактологическо уточнение обаче, предвид краткия период, за който се отнася не може да доведе до промяна на правните изводи и диспозитива на оспореното разпореждане, нито на потвърждаващото го решение на директора на ТП на НОИ С. – град.

Тъй като Решението на Директора на ТП на НОИ С. - град е правилно, обосновано и законосъобразно, на ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение. Същото съдът, на основание чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.24 от НЗПП и предвид високата фактическа сложност на делото определя на 200 /двеста/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК Административен съд София - град, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Б. С. срещу Решение № 2153-21-289/24.09.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е потвърдено Разпореждане №[ЕГН]/03.09.2015г. на длъжностно лице по ПО.

ОСЪЖДА В. Б. С. да заплати на ТП на НОИ С. – град юрисконсултско възнаграждение в размер на на 200 /двеста/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14- дневен срок пред ВАС.

СЪДИЯ: